

— Охъ на дѣда! — извикалъ Лапанчо. — Чакай да ти отскубна отъ опашката дългото перо, че да напиша на Дѣдо Коледа писмо.

— Не пипай, Лапанчо, защото за всѣко перо е завързано по едно човѣшко сърдце. Дръпнешъ ли го, и човѣкътъ умира!

— Нека умира! — рекълъ Лапанчо и, безъ много да му мисли, отскубналъ едно перо. Изтървалъ птичката и тя изкочила изъ черния коминъ. Лапанчо почналъ да пише.

— Тропъ, тропъ, тропъ! — изтропалъ нѣкой на вратата.

— Кой е? — попиталъ той.

— Азъ съмъ баба Меца, ида да те изямъ. Излапахъ майка ти, но още съмъ гладна.

Вратата била заключена, но на Лапанчо се свило сърдцето. Заплакалъ той и си спомнилъ за шарената птичка. Започналъ да се топи отъ мъжа.

— Олеле, какво направихъ! Ами сега кжде да ида, като съмъ клето сираче! — занареждалъ той.

Въ това време презъ комина долетѣла отново шарената птичка. Кацнала на ржката му. Глътнала една гореща Лапанчова сълза.

— Охъ, че горещи сълзи ронишъ! — извикала тя, — изгори ми сърдцето!

Птичето настрѣхнало и навирило опашка. После се изсмѣло въ лицето на Лапанчо и рекло:

— Не плачи, азъ те излъгахъ. Где да знамъ, че твоето лакомо сърдце ще изтърпне отъ мъжа по майка ти. Азъ се казвамъ Сънчо и живѣя въ тъмната гора. Отвори клепачи!

Лапанчо отворилъ очи. Гледа и не вѣрва на очитѣ си. Майка му го люлѣе въ полата си и нарежда коледарски пѣсни.

— Нѣма медъ по хралупитѣ! — казаля тя.

— Не искамъ вече капка медъ, — извикалъ Лапанчо, — само ти да си жива!

Навѣнъ падалъ бѣлъ снѣгъ на едри парцали. Трупалъ по дворове и покриви. А крушовото дръвче трѣпнѣло приведено до земята и сѣнувало пролѣтно слѣнце.

Григоръ Угаровъ